

reiste, og han har jo derved gjort det hensigtsmæssigt, ialtsald for de Talere, der følge nærmest efter ham, noget at berøre de samme Gjenstande. Den ærede Ordfører dvælede meget længe ved den Maade, hvorpaa Conseilpræsidenten havde modtaget en Deputation, der repræsenterede et Møde paa Nørrefælled, som angav sig at være af arbejdsløse Arbeidere, men som vistnok tillige har været besøgt af en hel Del Arbeidere, der vare i Arbejde, men han gik meget let hen over en anden ikke umærkelig Audients, som den samme Deputation havde, nemlig hos vor ærede Formand. Det undrer mig nu ogsaa noget af den Grund . . . (Ordføreren: Formanden kan ikke deltage i Diskussionen!). Dette forhindrer dog vel ikke fra at omtale, hvad der ligger offentlig for; jeg antager dog, at vi ere berettigede til i den Henseende at udtale vore Anskuelser, thi det vilde unegtelig være høist mærkeligt, om Folkethingets Formand skulde vise sig at være den eneste Autoritet eller Myndighed her i Landet, om hvem vi ikke kunde tale. Formandens Afgjærelse fra Formandspladsen kunne vi ikke diskutere, og hans Myndighed her i Salen maa vi bære os under, men jeg tillader mig at formene, at naar den høitærede Formand udenfor Thinget optræder offentlig, have vi fuldkommen Bespielse, jeg vil endogsaa sige: efter Omstændighederne en Opfordring til at udtale os derom. Jeg vil tilstaa, at jeg er ikke uden Betænkelighed ved et Præcedens for, at Folkethingets Formand saaledes modtager Deputationer udefra. Jeg tror ikke, at det er heldigt; jeg tror, at Formandens Forretninger hensigtsmæssigt ere indskrænkede til at fungere i denne Forsamling og til at optræde som Folkethingets Repræsentant ved saadanne Leiligheder, hvor han specielt er bemyndiget dertil; jeg anser det derimod ikke for en heldig Praxis, at man udefra, naar Et eller Andet kommer til at ligge en større eller mindre Del af Befolkningen paa Hjerte, op søger Folkethingets Formand for at forebringe ham, som om han var en af den eksekutive Magts Hoveder, sine Andragender og Bøværinger. Jeg kan saa meget sikkert sige dette, som jeg skylder samtidig at erklære, at selve den Udtalelse, som ved hin Leilighed saldt fra Formanden, der vist nok med fuldstændig Retagtighed og vel sagtens officielt er bleven meddelt os i Bladene, forekommer mig at være i høieste Grad korrekt. Jeg finder, at hvad Formanden der udtalte, var baade i Indholdet og efter Formen fuldstændig rigtigt. Naar man overhoved anser det for at være i sin Orden, at Formanden modtager slige Deputationer, kunde man ikke ønske, at Svaret havde været bedre, end det virkelig var. Der havde derfor været en Opfordring for den ærede Ordfører til netop at dvæle noget længere ved Indholdet af den ærede Formands Svar til Arbejderdeputationen, især hvor han taler om Forslag til Udgifter, der fremkomme fra Rigsdagens Side, og tage det

i det Mindste lige saa meget i Betragtning som den ærede Conseilpræsidents. Der var noget Overraskende i den Maade, hvorpaa den ærede Ordfører pludselig adopterede en Opfattelse af Regjeringen som derved hævet over enhver Tvivl. Det stemmer ikke med, hvad vi ere vant til. Ellers er det Reglen, at en Opfattelse blot behøver at komme fra Regjeringen for at være sikker paa at møde den bestemteste Modsigelse fra det ærede Flertals og ganske særlig fra det ærede Medlems Side; men ved denne Leilighed viste det sig, at det ærede Medlem var villigt til at modtage Conseilpræsidentens Opfattelse af den tilstedeværende Dyrtd og Arbejdsløshed, skjøndt han tidligere ikke havde haft noget Indtryk af den, og uden at han senere har anstillet nogen Undersøgelse, om Conseilpræsidentens Bedømmelse af disse Forhold virkelig er stemmende med det Faktiske. Jeg har nu den Opfattelse, at den ærede Conseilpræsident er gaaet lidt for hurtigt til Værks i sine Slutninger om dette Forhold. Om der for Eiden hersker „Dyrtd“, er et meget relativt Spørgsmaal; jeg tror, at Alle ville erkjende, at i Sammenligning med de Priser, som herskede endnu kun for kort Tid siden, maa det snarere indrømmes, at der er indtraadt en billigere Tid — at denne desuagtet endnu er en dyr Tid, indrømmer jeg gjerne. Ligeledes indrømmer jeg villig, at det for den Klasse, om hvilken vi her tale, kun lidet kan hjælpe, om Priserne synke noget, naar samtidig de Midler, hvormed de skulle betale deres Livsforbrødenheder, undrages dem, og at der selvfølgelig kan være Tale om en relativ Dyrtd, fremkaldt netop ved Formindskelse af Arbejde eller Arbejdsløshed. Men saaledes som noget Almindeligt tror jeg ikke, at man for Dieblisset bør tale om en anden Dyrtd end den, vi nu i flere Aar have kjendt. Om der kan siges at herste „Arbejdsløshed“, turde ligeledes være et meget tvivlsomt Spørgsmaal. Det er saare vanskeligt for den Enkelte at anstille Undersøgelser, som i denne Retning kunne afgive et sikkert Resultat, men det kan ikke være undgaaet Nogens Opmærksomhed, at hvori der omkring i Landet er opstaaet Diskussion efter det Initiativ, som til dels blev givet ved Arbejderdeputationens Paastand om Arbejdsløsheden, der har Svaret for den langt overveienende Dels Vedkommende lydt i den Retning, at der ikke er nogen egentlig Arbejdsløshed, at der vel er en Formindskelse af Arbejde saaledes, som der altid indtræder paa denne Aarstid, og at denne Formindskelse i Aar rimeligvis er noget større, end den pleier at være, men at der ikke foreligger Forhold, som berettiger til at tale om en virkelig Arbejdsløshed som en Tilstand, der har naaet en saadan Udstrækning, at den bør paakalde ganske overordentlige Foranstaltninger fra Statens Side. Jeg tror derfor, som sagt, at den høitærede Conseilpræsident har vist en for stor Tillid til den faktisk Fremstil-